

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **www.scio.cz, s.r.o.**, IČO: 271 56 125, se sídlem v Praze 8, Pobřežní 34, zastoupen JUDr. Miroslavem Syllou, advokátem se sídlem v Českém Krumlově, Přídolská 481, proti žalované: **Filosofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze**, se sídlem v Praze 1, nám. Jana Palacha 2, zastoupené Mgr. Petrou Koutnou, advokátkou se sídlem v Praze 7, Kostelní 875, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované ve věci vyřízení žádosti žalobce o poskytnutí informace ze dne 3. 9. 2007,

t a k t o :

- I. **Filosofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze je povinna vyřídit žádost žalobce o poskytnutí informace ze dne 3. 9. 2007 do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.808 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Miroslava Sylla, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného ve věci vyřízení jeho žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 3. 9. 2007.

V žalobě uvedl, že žádostí o poskytnutí informace ze dne 3. 9. 2007, která byla žalovanému odeslána dne 4. 9. 2007, se domáhal poskytnutí konkrétně specifikovaných informací, a to zadání všech testů a úkolů z přijímacích zkoušek na Filosofickou fakultu UK v Praze v roce 2006 a 2007 a současně poskytnutí všech základních statistických

charakteristik, jak jsou popsány ve vyhlášce č. 343/2002 Sb., o postupu a podmínkách při zveřejnění průběhu přijímacího řízení na vysokých školách. Vzhledem k tomu, že žalovaná na žádost v zákonné lhůtě podle § 14 zákona o svobodném přístupu k informacím nereagovala, podal žalobce dne 24. 9. 2007 v souladu s 16a tohoto zákona stížnost na postup vyřizování žádosti. Na tuto stížnost žalovaná reagovala prostřednictvím svého děkana toliko formou e-mailové zprávy, v níž žalobci sdělila, že žádost o poskytnutí informace ze dne 3. 9. 2007 ve své evidenci nedohledala, a nedodržení lhůty k podání informace odůvodnila termínem ukončení přijímacího řízení ke dni 30. 9. 2007. Na uvedenou žádost žalovaná opětovně reagovala dopisem ze dne 15. 10. 2007, v němž odkázala na své webové stránky, kde mělo být úplné znění testů již zveřejněno. Ohledně požadovaných statistických údajů odkázala žalobce na zprávu o přijímacím řízení, uveřejněnou na webu Univerzity Karlovy v Praze. Dne 12. 11. 2007 byla žalované odeslána e-mailová zpráva, kterou žalobce její postup odmítl s poukazem na to, že odkaz žalované na zveřejněné informace je nefunkční, opětovně zopakoval svou žádost o poskytnutí informací a v neposlední řadě se vyjádřil v tom smyslu, že trvá na přímém poskytnutí informací v souladu s § 6 zákona. Žalovaná odpověděla dopisem ze dne 27. 11. 2007, jenž opět postrádal formu správního rozhodnutí, a požadované informace žalobce opět neobdržel. Podle názoru žalobce byly argumenty žalované nesmyslné, zavádějící a v rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím.

Žalobce namítal nesprávný postup žalované při vyřízení jeho žádosti. Dopis zaslaný žalovanou žalobci nelze podle jeho názoru označit za správní rozhodnutí. Podle žalobce žalovaný na jeho žádost nereagoval a s reakcí se setkala až oprávněná stížnost žalobce. Poznamenal, že všechny přípisy a reakce žalované lze stěží označit za správní rozhodnutí v důsledku naprosté absence obsahových náležitostí a procesní formy. Žalovaná zároveň zcela ignoruje zákonné procesní lhůty.

Vzhledem k tomu žalobce navrhl, aby soud žalované uložil povinnost do 15 dnů rozhodnout o jeho žádosti a předmětné informace poskytnout.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě především podotkla, že ve sporu nemá způsobilost být účastníkem řízení, neboť žalovaná tak, jak je žalobou označena, nemá podle zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, v této věci právní subjektivitu. Fakulta jako součást vysoké školy je sice ve věcech stanovených v § 24 citovaného zákona oprávněna jednat jménem veřejné vysoké školy, předmět soudního řízení však do oblasti tohoto zmocnění nespadá. Nadto žalovaná uvedla, že výkon státní správy vysokou školou je upraven explicitně v § 87 a násl. zákona o vysokých školách. Oblast, z níž žalobce požadoval poskytnutí informací, však výkonem státní správy není, a žalovaná tudíž není správním orgánem ve smyslu § 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V každém případě žalovaná podle svého názoru není povinným subjektem ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaná dále uvedla, že žalobci k jeho žádosti sdělila, kde a jakou formou jsou požadované údaje veřejně dostupné, a též jej informovala o důvodech, proč byly některé z požadovaných informací zveřejněny pouze částečně; důvodem je zejména to, že některé z testů splňovaly znaky autorského díla, tudíž podléhají zvláštnímu režimu ochrany. Požadované informace nejsou zveřejňovány v režimu zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž zvláštním způsobem podle vyhlášky č. 343/2002 Sb.

Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl, případně jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze žalobě rozsudkem č. j. 8Ca 28/2008 - 44 ze dne 20. 12. 2011 vyhověl, neboť naznal, že žalovaná je povinným subjektem ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, a shledal, že při vyřizování žalobcovy žádosti ze dne 3. 9. 2007 je nečinná.

Žalovaná napadla tento rozsudek kasační stížností, a Nejvyšší správní soud jej svým rozsudkem č. j. 4 Ans 1/2012 - 61 ze dne 2. 8. 2012 zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Důvodem pro zrušení byla skutečnost, že se zdejší soud dostatečně nevypořádal s některými námitkami žalované, uplatněnými ve vyjádření k podané žalobě, konkrétně s tvrzeními, že žalovaná není povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, že žalobcem požadované informace nejsou zveřejňovány v režimu tohoto zákona, a taktéž že žalobci sdělila, jakým způsobem může již zveřejněné informace vyhledat. Úvahy, které vedly zdejší soud k jím vysloveným závěrům, v odůvodnění jeho rozsudku zcela chyběly. Nejvyšší správní soud proto uložil zdejšímu soudu zabývat se těmito stěžejními otázkami v dalším průběhu řízení.

Městský soud v Praze (dále jen „soud“) tudíž v dalším průběhu řízení postupoval v intencích závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem, přičemž otázkou procesní způsobilosti žalované se již nezabýval, neboť tato námitka žalované nebyla shledána důvodnou. Dospěl přitom k následujícím závěrům.

V první řadě se soud musí zabývat otázkou, zda je žalovaná povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 nebo odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. V případě kladné odpovědi bude dále třeba zkoumat, zda poskytování požadovaných informací nespadá do některé z výluk vypočtených v odstavci 3 citovaného ustanovení, a následně zda nebyly žalobci tyto informace již poskytnuty odkázáním na již zveřejněnou informaci, jak tvrdila žalovaná.

Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „[p]ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce“. Podle odstavce 2 “[p]ovinnými subjekty jsou dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti“. Zatímco subjekty vypočtené v odstavci 1 jsou povinny poskytovat veškeré informace vztahující se k jejich působnosti, u subjektů vypočtených v odstavci 2 se tato povinnost vztahuje toliko k informacím týkajícím se uvedeného rozhodování v oblasti veřejné správy.

Žalovaná – fakulta veřejné vysoké školy – zjevně není státním orgánem, územním samosprávným celkem, jakož ani jeho orgánem; aby byla subjektem podle odstavce 1, musela by být veřejnou institucí. Vymezením tohoto neurčitěho právního pojmu se kromě správních soudů zabýval již i Ústavní soud, když v nálezu sp. zn. I. ÚS 260/06 ze dne 24. 1. 2007 judikoval: „Mezi relevantní hlediska pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, patří tak dle přesvědčení Ústavního soudu nejen **a)** způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), ale rovněž **b)** hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či

nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituce), c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci), d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce). Prostřednictvím těchto kritérií je pak nutno zkoumanou instituci posuzovat a podle výsledku dojít k závěru o její veřejné či soukromé povaze.“

Pokud jde o způsob vzniku a osobu zřizovatele, veřejná vysoká škola se zřizuje a zrušuje zákonem a zákon stanoví též její název a sídlo (§ 5 odst. 1 zákona o vysokých školách). O zřízení, sloučení, splynutí, rozdělení nebo zrušení fakulty jakožto součásti veřejné vysoké školy ve smyslu § 22 odst. 1 téhož zákona rozhoduje na návrh rektora a po předchozím stanovisku akreditační komise akademický senát veřejné vysoké školy (§ 23 odst. 3).

Orgány veřejné vysoké školy se podle § 7 člení na samosprávné akademické orgány (akademický senát, rektor, na universitní vysoké škole vědecká nebo umělecká rada, disciplinární komise) a další orgány (správní rada veřejné vysoké školy, kvestor). Rektora jmenuje na návrh akademického senátu, podaný prostřednictvím ministra školství, mládeže a tělovýchovy, prezident republiky (§ 10 odst. 2). Členy správní rady veřejné vysoké školy po projednání s rektorem jmenuje a odvolává ministr (§ 14 odst. 1). Ostatní orgány jsou vytvářeny na samosprávném principu bez přímého podílu státu. Orgány fakulty se podle § 25 taktéž člení na samosprávné (akademický senát fakulty, děkan, vědecká rada fakulty, disciplinární komise fakulty) a další (tajemník), přičemž do jejich tvorby stát přímo nezasahuje, naproti tomu obdobné pravomoci jako orgánům státu ve vztahu k veřejné vysoké škole zde připadají rektorovi, jenž jmenuje a odvolává na návrh akademického senátu děkana (§ 28 odst. 2); ostatní orgány jsou vytvářeny na samosprávném principu.

Státní dozor, vykonávaný prostřednictvím Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, má řadu podob. Zahrnuje například udílení akreditací pro jednotlivé studijní programy uskutečňované vysokou školou nebo její součástí (§ 78 až 86 zákona), kontrolu hospodaření veřejné vysoké školy [§ 87 písm. e)], řízení vysoké školy při výkonu státní správy [§ 87 písm. k)], plnění úkolu nadřízeného správního orgánu vysokých škol ve správním řízení [§ 87 písm. l)], registrování vnitřních předpisů veřejné vysoké školy (§ 36), ale také možnost omezit výkon působnosti orgánů veřejné vysoké školy či její součástí nebo výkon této působnosti veřejné vysoké škole či její součástí odejmout v případech, kdy veřejná vysoká škola či její součást neustavila některý ze svých samosprávných orgánů, nepřijala zákonem vyžadované právní předpisy, vykazuje ve svém hospodaření závažné nedostatky ohrožující plnění jejích úkolů či závažným způsobem porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem (§ 38).

Vysoké školy jsou podle § 1 zákona vrcholnými centry vzdělanosti, nezávislého poznání a tvůrčí činnosti a mají klíčovou úlohu ve vědeckém, kulturním, sociálním a ekonomickém rozvoji společnosti tím, že uchovávají a rozhojňují dosažené poznání, umožňují přístup k vysokoškolskému vzdělání a získání profesní kvalifikace, hrají aktivní roli ve veřejné diskusi a při pěstování kulturní rozmanitosti a vzájemného porozumění, při utváření občanské společnosti a přípravě mladých lidí pro život v ní. Tento účel přitom přirozeně plní rovněž jednotlivé součásti vysokých škol. Vysoké školy a jejich součásti dále v některých případech rozhodují o veřejných subjektivních právech fyzických osob (zejména v přijímacím řízení a při rozhodování o právech a povinnostech studentů).

Jak uvedl Ústavní soud v citovaném nálezu, „[j]e tak třeba reflektovat skutečnost, že se v činnosti mnoha institucí prolínají aspekty soukromoprávní s veřejnoprávními a rozhodující pro kvalifikaci instituce jako veřejné či soukromé potom je, které aspekty převažují. Zařazení zkoumané instituce pod instituci veřejnou či instituci soukromou tak musí vyplývat z ‚převahy‘ znaků, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické“.

Na podkladě uvedeného soud naznal, že veřejná vysoká škola je veřejnou institucí, neboť aspekty veřejnoprávní nad soukromoprávními výrazně převažují: může být zřízena výlučně zákonem, tedy veřejnoprávním úkonem, a za jejího zřizovatele tak je třeba považovat stát; podléhá mnohostrannému dohledu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy; její účel je veřejný a v některých případech vystupuje jako správní orgán rozhodující o veřejných subjektivních právech fyzických osob; stát má rovněž určitý, byť velmi omezený vliv na obsazování orgánů vysoké školy. Významnou je v tomto ohledu rovněž skutečnost, že prostředky, s nimiž veřejná vysoká škola hospodáří, pocházejí v podstatné míře z veřejných rozpočtů [srov. § 87 písm. d)]. Názor, že veřejná vysoká škola je veřejnou institucí ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, sdílí rovněž právní nauka (srov. Furek A., Rothanzl L. *Zákon o svobodném přístupu k informacím: komentář*. I. vydání. Praha: Linde 2010, str. 38). Fakulta veřejné vysoké školy nevykazuje všechny znaky veřejné instituce jako veřejná vysoká škola, neboť o jejím vzniku rozhoduje na návrh rektora a po předchozím stanovisku akreditační komise akademický senát veřejné vysoké školy, rovněž dohled státu nad fakultou není tak široký a jeho vliv na obsazování orgánů fakulty je fakticky nulový (obecně lze říci, že jako „převodník“ mezi fakultou a státem vystupuje vysoká škola). Při zkoumání, zda fakulta veřejné vysoké školy splňuje znaky veřejné instituce ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, však nelze odhlédnout od zvláštního vztahu veřejné vysoké školy a jejích fakult, které jsou toliko jejími součástmi (§ 22 odst. 1) bez právní subjektivity, jež rozhodují a jednají toliko jménem veřejné vysoké školy (§ 24) a zřizuje je sama vysoká škola ke své činnosti a plnění stanoveného veřejného účelu. Soud přitom neshledává žádný rozumný důvod pro závěr, že fakulta veřejné vysoké školy není veřejnou institucí, pokud samotná veřejná vysoká škola jí je.

Soud se vzhledem k popsanému vztahu veřejné vysoké školy a jejích fakult zabýval rovněž otázkou, zda se žalobce se svou žádostí neměl obrátit přímo na veřejnou vysokou školu, a dospěl k závěru, že jím zvolený postup byl správný. Žalobce požadoval poskytnutí informací týkajících se zadání, průběhu a výsledků přijímacího řízení na Filosofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. Určování podmínek pro přijetí ke studiu a rozhodování v přijímacím řízení patří podle § 6 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy, přičemž zákon počítá s tím, že podmínky pro přijetí ke studiu stanoví vysoká škola nebo fakulta (§ 49); o přijetí ke studiu ve studijním programu, který uskutečňuje fakulta, rozhoduje děkan fakulty, o přijetí ke studiu ve studijním programu, který uskutečňuje vysoká škola, rozhoduje rektor (§ 50 odst. 2). Podle čl. 24 Statutu Univerzity Karlovy ze dne 17. 10. 2014 přijímání ke studiu na univerzitě včetně přezkumného řízení upravuje řád přijímacího řízení, který je přílohou č. 5 tohoto statutu. Článek 2 této přílohy upravuje základní podmínky pro přijetí ke studiu spočívající v dřívějším dosažení určitého stupně vzdělání, podle čl. 3 může fakulta stanovit další podmínky pro přijetí ke studiu, a to např. určité znalosti, schopnosti, nadání, sportovní výkonnost nebo určitý prospěch ze střední školy, popř. vyšší odborné školy nebo vysoké školy [odst. 1 písm. a) a b)]; podmínky podle odstavce 1 písm. a) se ověřují zpravidla přijímací zkouškou, přičemž fakulta též může stanovit, že od přijímací zkoušky nebo její části bude upuštěno v případě uchazečů, kteří prokáží splnění podmínek podle odstavce 1 písm. a) nebo b), jsou-li tyto podmínky

stanoveny (odst. 2). Z uvedeného, jakož i z dalších ustanovení přílohy upravujících průběh přijímacího řízení, je zřejmé, že určení podmínek přijímací zkoušky náleží jednotlivým fakultám a jejich orgánům, jež rovněž organizují a zajišťují jejich průběh (stanovení řádných a náhradních termínů, průběhu zkoušky, jmenování členů zkušební komise, prohlášení vykonané zkoušky za neplatnou atp.) a rozhodují v prvním stupni o přijetí jednotlivých uchazečů do jimi uskutečňovaných programů; rektor toliko stanoveným způsobem dohlíží na soulad přijímacího řízení se zákonem a vnitřními předpisy univerzity a fakulty (čl. 5 přílohy). Jelikož konkrétní podobu obsahu a průběhu přijímacího řízení určují převážně jednotlivé fakulty, a nikoli univerzita, má soud za to, že veřejnou institucí příslušnou k poskytnutí souvisejících informací je Filosofická fakulta Univerzity Karlovy; nedostatek její právní subjektivity tomu není na překážku (srov. nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 260/06 ze dne 24. 1. 2007). Pro úplnost soud podotýká, že rovněž níže citovaná vyhláška o postupu a podmínkách při zveřejňování průběhu přijímacího řízení na vysokých školách počítá s tím, že údaje o přijímacím řízení může poskytovat i samotná fakulta, nikoli jen vysoká škola.

Informace o průběhu přijímacího řízení jsou zveřejňovány v souladu s vyhláškou č. 343/2002 Sb., o postupu a podmínkách při zveřejňování průběhu přijímacího řízení na vysokých školách, přičemž postupem předvídaným touto vyhláškou mají být zveřejňovány všechny žalobcem požadované informace: úplné zadání zkušebních otázek či příkladů, které jsou součástí přijímací zkoušky nebo její části, a u otázek s výběrem odpovědi správné řešení [§ 1 písm. a)], i základní statistické charakteristiky písemné přijímací zkoušky nebo její části uvedené v § 4 [§ 1 písm. c)]. Tuto vyhlášku, resp. ustanovení § 50 odst. 8 zákona o vysokých školách, které obecně stanoví povinnost předmětné informace zveřejňovat, však nelze považovat za zvláštní právní úpravu ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něž se tento zákon nevztahuje mimo jiné na poskytování informací, „*pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací*“. Vyhláška č. 343/2002 Sb. sice ukládá vysoké škole nebo fakultě zveřejnit určité informace ve stanovených lhůtách a stanoveným způsobem, avšak žádným způsobem neupravuje postup v případě, že vysoká škola či fakulta tuto povinnost nesplní; vyhláška ostatně vůbec nepočítá s podáním a vyřizováním individuální žádosti o informace či poskytnutí těchto informací konkrétní osobě, jež je není schopna vyhledat. Tato zvláštní úprava tudíž neposkytuje zájemci o informace záruky nezbytné pro vyloučení poskytování tohoto druhu informací z působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím.

Soud tedy shrnuje, že žalovaná je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, žalobcem požadované informace o přijímacím řízení organizovaném žalovanou se vztahují k její působnosti, a povinností žalované bylo vyřídit žalobcovu žádost některým ze způsobů předvídaných tímto zákonem a ve stanovených lhůtách.

Ze správního spisu se podává, že žalovaná obdržela dne 5. 9. 2007 písemnou žádost žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. ze dne 3. 9. 2007, v níž žádal o poskytnutí zadání všech testů a úkolů z přijímacích zkoušek na Filosofickou fakultu UK v Praze v roce 2006 a v roce 2007 a současně s nimi o poskytnutí všech základních statistických charakteristik, jak jsou popsány ve vyhlášce č. 343/2002 Sb. Dne 3. 10. 2007 obdržela žalovaná stížnost žalobce na postup při vyřizování jeho žádosti o informace. Dopisem ze dne 4. 10. 2007 sdělila žalovaná žalobci, že jím požadované informace jsou zveřejňovány do 15 dnů po ukončení přijímacího řízení v souladu s vyhláškou č. 343/2002 Sb., přičemž tento termín zatím nenastal. Dále uvedla, že statistické údaje zveřejňuje

v průběhu každého přijímacího řízení a jejich podoba je zveřejněna ve zprávě o přijímacím řízení na webové stránce Univerzity Karlovy v Praze po ukončení přijímacího řízení konkrétního akademického roku; dopisem ze dne 15. 10. 2007 žalovaná žalobci sdělila, že k tomuto zveřejnění úplného znění testů již došlo. Žalobce v dopisu ze dne 15. 10. 2007 vyjádřil nespokojenost s formálním postupem žalované a výslovně trval na přímém poskytnutí požadovaných informací a též na sdělení termínu uzavření, resp. skončení přijímacího řízení v kalendářním roce 2007; v e-mailové zprávě ze dne 12. 11. 2007 žalobce tento požadavek zopakoval a podotkl, že všechny jím požadované informace dosud zveřejněny nebyly. Žalovaná dopisem ze dne 27. 11. 2007 upřesnila, na kterých internetových stránkách lze dohledat testy z roku 2007, jež podle názoru žalobce nebyly zveřejněny, a doplnila, že testy z roku 2006 jsou na požádání prezenčně k dispozici v Masarykově knihovně společenských věd UK v Jinonicích v rámci režimu veřejné knihovny.

Žalovaná v průběhu soudního řízení vyjádřila přesvědčení, že svým povinností dostála, když žalobci konkrétně uvedla, kde a jakým způsobem se může s požadovanými informacemi seznámit. Zákon o svobodném přístupu k informacím počítá v § 6 odst. 1 s možností, že povinný subjekt poskytne informaci prostřednictvím údajů umožňujících vyhledání a získání zveřejněné informace, avšak podle odst. 2 téhož ustanovení „[p]okud žadatel trvá na přímém poskytnutí zveřejněné informace, povinný subjekt mu ji poskytne“. Žalobce v podání ze dne 15. 10. 2007 a následně v e-mailu dne 12. 11. 2007 výslovně trval na přímém poskytnutí požadovaných informací právě s odkazem na citované ustanovení, proto se žalovaná nemohla spokojit s pouhým poskytnutím údajů umožňujících vyhledání a získání těchto informací (mezi účastníky řízení je poskytnutí těchto údajů ostatně sporné).

Žalovaná tedy žalobci požadované informace neposkytla, ani jeho žádost ze dne 3. 9. 2007, podanou dne 5. 9. 2007, nevyřídila žádným jiným způsobem předvídaným zákonem o svobodném přístupu k informacím; namísto toho ve svých dopisech, jež neměly podobu rozhodnutí, setrvala na stanovisku, že žalobcem požadované informace jsou v režimu vyhlášky č. 343/2002 Sb. veřejně přístupné. Žalovaná je tudíž ohledně této žádosti nečinná a žaloba byla podána důvodně. Soud proto rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozsudku s tím, že mu v tuto chvíli nepřísluší posuzovat, jakým konkrétním způsobem má žalovaná se žádostí naložit, tedy např. ani zabývat se otázkou, zda poskytnutí informací brání autorskoprávní ochrana práv třetích osob k některým z požadovaných testů.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má proti žalované právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 1.000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 8Ca 28/2008 - 44 ze dne 20. 12. 2011. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, tak, že jsou tvořeny podle § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 odměnou za dva úkony právní služby uvedené v § 11 odst. 1 písm. a), d) [převzetí a příprava zastoupení, podání vyjádření ke kasační stížnosti] ve výši 2.100 Kč za každý tento úkon a podle § 13 odst. 3 související náhradou hotových výdajů za každý tento úkon ve výši 300 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, je podle § 57 odst. 2 s. ř. s. součástí nákladů řízení rovněž náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z takto vypočtené částky Náhradu nákladů v celkové výši 6.808 Kč je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. prosince 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona štěpinová